

Overweging bij viering 26 november 2004 in de Raatstede te Heerhugowaard

Lezingen: Jacobus 1, 14-17 en Matteus 22, 34-42

Beste aanwezigen,

vandaag lezen we uit het evangelie van Matteus dat ook gekozen is door twee jonge mensen die naast het burgerlijk huwelijk ook tijdens een aansluitende viering aandacht willen geven aan hun geloof. Bij een kennismakend gesprek herkenden zij zich niet in het geloof dat door een priester van hen verwacht werd. Schijnheilig doen alsof, om maar voor het gezicht van de familie en het fotoalbum een mooie huwelijksmis te krijgen, is niet de stijl van veel jongeren. In deze lezing vinden zij een manier van geloven die hen beide aanspreekt. Jezus antwoordt daarin op een vraag van een wetgeleerde naar het grootste gebod in de wet: "U zult de Heer uw God liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand. Dat is het grootste en eerste gebod. Het tweede is daaraan gelijk: U zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangen heel de Wet en de Profeten."

Of zij en wij dat ook kunnen waarmaken is een tweede, maar het is een richtsnoer voor ons leven als christenen. We moeten als gelovigen met beide benen midden in de maatschappij kunnen staan. Als het geloof geïsoleerd wordt van het dagelijks leven en beperkt tot bidden, de sacramenten en eucharistievieringen in het kerkgebouw wordt het een verkokerende levenswijze die het gevaar in zich bergt op een sterfhuisconstructie te lijken. In de eerste lezing van Jacobus vindt die er geen doekjes om: "Wat baat het een mens te beweren dat hij geloof heeft, als hij geen daden kan laten zien. Op zichzelf genomen, is het geloof, als het zich niet uit in daden, dood."

Het leven stelt ons regelmatig voor vragen waar het antwoord niet makkelijk op is. Juist op hele elementaire levensvragen staan de officiële regels van de kerk soms haaks op zaken, die in het maatschappelijk leven geaccepteerd en zelfs als ideaal gezien worden.

Als dit jaar in de vieringen als leidraad genomen wordt dat we overal kerk zijn, kunnen we er niet omheen dat we in woord en daad als kerk, naast instituut vooral als geloofsgemeenschap van levende mensen, zichtbaar en herkenbaar horen te zijn. Niet alleen tijdens vieringen of op beperkte plaatsen, maar overal: thuis, op de weg, op het werk, op vakantie, op school en onder elkaar.

Het is een zegen als je een geloofsgemeenschap om je heen hebt waar je jezelf kunt zijn met al je vragen en je twijfels. Je kiest niet de gemakkelijkste weg om samen in de geest van het evangelie te zoeken naar antwoorden op vragen zonder dat van tevoren vastligt wat de oplossing is. Christen zijn is niet de eenvoudigste godsdienst. Je strikt houden aan de regels is vaak niet eens goed mogelijk. Latijn is een dode taal, maar dat wil niet zeggen dat de christelijke godsdienst daarom ook onwrikbaar vast ligt. Aan het voortdurend vragen stellen aan elkaar op zoek naar de waarheid, herken je de ware gelovige. Een open dialoog is voorwaarde daarvoor. Dat heeft niets te maken met leeftijd of opleiding, maar wel met een bepaalde geloofshouding. Vanavond mag u zich rijk voelen met zoveel zielsverwanten om u heen tijdens deze viering.

Dankbaar mogen we ook zijn met een moedige bisschop als Muskens die hardop durft te zeggen dat het geloof waar is, maar dat elke cultuur en generatie dat tastend en proberend moet verwoorden als het gaat om zaken als: de positie van de vrouw in de kerk, het verplichte celibaat, de ongelijke verdeling van armoede en rijkdom en het gebruik van onze aarde.

Maar laten we niet de daden vergeten waar het in de lezingen om gaat. Mijn moeder vertelde het verhaal, dat zij als twaalfjarige oudste met haar broertjes in de crisisjaren na het plotseling overlijden van haar vader, terwijl haar moeder hoogzwanger was, naïef te “Sinterematen” ging om snoep op te halen. Toen zij ontdekten dat zij geld kregen, hebben ze van vijf tot negen uur 's avonds in het dorp gelopen en gezongen tot ze niet meer konden. Zij heeft nooit vergeten dat zij het voor die tijd gigantische bedrag van meer dan 75 gulden hebben opgehaald; daar waar een weekloon 15 gulden was. In die tijd werd er niet zoveel over solidariteit en naastenliefde gekletst. Als buur wist je dat er ergens nood aan de hand was en hielp je waar je kon en deed je het nodige.

Het evangelie kunnen we lezen en proberen te begrijpen, maar het resultaat is soms wonderlijk en onvoorspelbaar. Het is zoals ik laatst in een strip las van Zusje. Zij beweerde dat ze haar naam kon schrijven. Zij tekende op haar manier de letters na en in haar onschuld deed ze de letters in de verkeerde volgorde. Het resultaat was niet haar naam, maar voor ons christenen verrassend. Het resultaat mag gezien worden: Zusje werd tot JEZUS.

Als we zoals kinderen woorden in daden om kunnen zetten, zal ons deel het rijk der hemelen zijn. Laten we elkaar en onze kinderen in die geest van het evangelie opvoeden.

Sjaak Stegers.